

hele Amtets Giendom, saa at dette som en juridisk Person bliver den fremtidige Eier, og at som Følge deraf den fremtidige Brug af disse Gjenstande ikke skal være de enkelte Herreder eller Kredsfe udelukkende forbeholdt, men at Dispositionsbretten over dem skal gaae over til Amdtsraadet, og det ikke alene med Hensyn til Brugen af dem, men ogsaa med Hensyn til videre Dispositioner, saaledes med Hensyn til at kunne sælge eller heelt nedlægge dem, samt at fremdeles Eigningen af Udgifterne til Vedligeholdelsen af disse Gjenstande skal ophøre at være særskilt og blive en fælles for hele Amtet, ligesom det Samme skal være Tilfældet med Hensyn til Udgifterne til Opførelse af nye Bygninger af samme Slags. Som en af de Veie, ad hvilke man kunde gaae for at iværksætte denne Overgang, har jeg tænkt mig, at man evaluerede de nuværende Gjenstande af denne Art eller fastsatte deres Værdi, og at det Tilgodehavende, som de enkelte Kredse eller Dele af Amdtsraadskredsen derved fik, efterat hele den Gjæld, som paahvilede disse Gjenstande, var fradragen, blev dem godskrevet og dernæst fradraget for deres Vedkommende i den Eigning, der skulde finde Sted over hele Kredsen til Amdtsrepartitionssonden. Saaledes har jeg i korte Omrids tænkt mig, at Meningene var; men jeg forudsæer de mange Vanskeligheder, der ville opstaae ved Løsningen eller Realisationen af denne Forandring, og det var derfor, at jeg havde ønsket, at den høitærede Minister vilde udtale sig noget nærmere derom. Tanken, der ligger til Grund for Lovforslagets Bestemmelse i § 48, finder jeg derimod at være rigtig, idet der ved vil finde en stor Simplification af Forholdene Sted, og det er derfor heller ikke min Agt at stille noget Endringsforslag til Paragraphen, hvilket jeg ganske skal overlade til den ærede Indenrigsminister, forsaavidt han maatte finde, at der er Anledning dertil.

Jeg er imod, at der overhovedet tilstaaes de kommunale Bestillingsmænd noget som helst Vedberlag for Udførelsen af det Hverv, som er dem overdraget i Communens Tjeneste, og jeg kunde derfor ønske, at der ikke engang blev tilstaaet det Vedberlag, som findes fastsat i Endringsforslaget Nr. 26 til § 45 for Reiser, der foretages af Amdtsraadsmedlemmerne ifølge

Raadets Beslutninger. Imidlertid kan jeg ikke nægte, at der dog allerede tildeels er en vis Praxis for at tilstaae et saadant Vedberlag, ligesom der maaskee ogsaa kan være Grund til i Betragtning af de betydeligt større Forretninger, som Amdtsraadsmedlemmerne i den nærmeste Fremtid formodentligt vilde faae, at træffe en saadan Bestemmelse. Derimod kan jeg paa ingen Maade gaae ind paa, at man skulde give Amdtsraadsmedlemmerne nogen Godtgjørelse for deres Reiser til selve Amdtsraadsmoderne, men maa bestemt modsætte mig dette. Jeg har derfor tilladt mig at optage det Endringsforslag, som er fallet under Nr. 26, og som gaaer ud paa, at Bestemmelsen om fremtidig Befordringsgodtgjørelse for Reiser til selve Moderne skal bortfalde. En nærmere Motivering af dette Forslag anseer jeg imidlertid ikke for fornøden, da den allerede er bleven givet af et æret Medlem for 2den Kreds (Haffner), og da jeg desuden selv ved Sagens 1ste Behandling har udtalt mig om dette Punkt i det Almindelige. Jeg skal derfor her henholde mig til mine Udtalelser dengang og blot paany hævde den Betydning, som det har for vore kommunale Institutioners Anseelse, Selvstændighed og Uafhængighed, at Medlemmerne af disse ikke erholde noget Vedberlag. Jeg troer, at den Omstændighed, at de hidtil ikke have modtaget noget saadant, har bidraget ikke lidt til den heldige Udvikling, som disse Institutioner have havt, og jeg vilde derfor meget beklage, om man nu vilde gjøre en Begyndelse med at bryde dette Princip. Har man først begyndt derpaa, saa er det let at forudsæe, men ikke let at afværge Conseqventserne; man vil da bestændigt fordrø Mere og Mere, og det vil tilsidst ende med, at man faaer lønede kommunale Bestillingsmænd, der i Virkeligheden vilde være en ny Udgave af Statsembedsmændene. De kommunale Poster vilde da ikke blive eftertragtede af Interesse for Sagen eller for Herrens Skyld, men de vilde blive eftertragtede for Fordelens Skyld som Levebrød. Jeg vil derfor reentud erklære, at Bestemmelsen i § 45, hvis den vedtages saaledes, som den er kommen fra Folkethinget, vil — og det ikke alene i mine, men ogsaa i mange Andres Dine, baade i og udenfor denne Sal —